

Universitätsbibliothek Wuppertal

Plutarchu Chairōneōs Ta Sōzomena Panta

Continens Vitas Parallelas Graecè & Latinè

Plutarchus

Francofurti, 1620

In Alcibiadem annotationes

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1340)

186. a *Piros sylvestres*] ἀγροδάκ. Est autem, ἀγρός, Pirafter, cui opponitur ἀμός, Pirus, hoc loco, vt & alias & apud Stephanum in *Ἄμια*. Amiorus Guarini errorem sequutus est, qui malum male vertit.

Ibid. c. *Tarento hac ratione potitus est*] Docet & Liuius quomodo Tarentum receperit. Dec. 3. lib. 7. Cr.

187. d. *Atque in his quidem longe videtur*] Contra de his Liuius. Cr.

Ibid. e. M. *Liuius, quo praefecto Tarentum Annibali proditum fuerat*] Λιουίος est in Græco. Lucius: quod quum sit prænomen, quis non videat mendum esse? Sed M. Liuius Salinator hic indicatur. estque hæc res non ex historicis modo, sed & Ciceronis Catone maiore notissima, vt miser Guarinum non animaduertit.

Ibid. *Redens hic Fabius*] Cicero De oratore lib. 2. de ridiculis. Cr.

Ibid. f. *Fabio pop. Rom.*] Liu. Dec. 3. lib. 7. Cr.

188. b. *F. bu proauum*] Q. Fabium Rullum (vt supra dixi) Maximum quinquies consulem fuisse, ex Liuius etiam patet: sicut & de tribus eius triumphis constat. Filio autem Gurgiti legatus fuit bello Samnitico: Liuius lib. 11. alii. Quod de triumpho hoc scribitur, est etiam apud Valerium lib. 5. cap. 7.

189. c. *Non attigit viuum ex b.*] Valer. Max. libro 1. cap. 2. Cr.

189. f. *Præter veru minutum ferreum*] Obeliscus Latine significat Paruum veru, seu (vt Plinius loquitur) Veruculum.

Fuisse pauperrimum, & delectatum sua paupertate Epaminondam, multis autoribus traditum est: sed nullam, vno excepto veruculo, in domo eius fuisse suppellectilem, credere durum est & vt puto, stultum. Itaque obeliscum non conuerti, sed Græcam vocem reliqui, qua alio significato videntur etiam Latini. Hic ego ferreum nomisma minimi pretii intelligo, & facile meam sententiam videor tueri posse Plutarchi ipsius testimonio, cuius ex vita Lyfandri verba apponam: κινδυνεύει δὲ τὸ πᾶμπαν ἀρχαῖον οὕτως ἔχειν, ὁβελίσκοις χρῆμα ἴσως νομισμασι σιδηροῖς, οἷον δὲ χαλκοῖς, ἀφ' ὧν ἀπολαμβάνεται πλῆθος ἐπὶ νῦν ἑστὸν κερματίων ὀβολοῖς καλεῖσθαι.

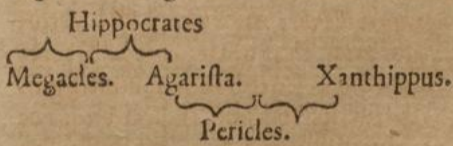
190. d. *Nam ipsam quidem Capuam Fuluius & Appius consules subuigauerunt*] οἱ ἀπὲρ προέειπον: scribendum Φούλιον. Sed Guarinus mendum sequutus est, historiae contrarium: eumque Amiorus. Capuam à Q. Fulvio Flacco & Appio Claudio proconsulibus, id est, qui superiori anno consules eam obsederant, receptam esse, cum omnes historici, tum præcipue Liuius lib. 26. demonstrat.

191. c. *Ad sex talenta*] Captiuorum quos sua pecunia redemerit Fabius, numerum Plutarchus supra retulit c c x l. Liuius v 11. addit. Redemptos singulos c c l. denariis, inter eos conuenit. ita fiet vt præcise decem talenta impensa sint pro eis, si Plutarchianum numerum tenemus: non sex tantum, quod hic mendose fortassis legitur. quippe sexaginta librae, seu pondo, seu minæ, hoc est sex denariorum millia, talentum vnum constituunt, vt alibi ostensum est.

IN PLVT. ALCIBIADEM ANNOTATIONES Guil. Xylandri & Herm. Crusarii interpretum.

Bellum Peloponnesiacum qui scit quo tempore fuerit, is qua ætate vignerit Alcibiades, facile intelliget. Cæterum vel hic liber ostendit sit quam incommodum sit & difficile eorum consilium qui non de nouo verti, (quod ipsi actum agere vocant) sed castigari modo vitas Plutarchi Latinas volunt. Equidem operam ludet qui id conabitur. tamen conatum esse scio hoc vnum atque alterum: qui quid effecerint, iudex sincerus & diligens æstimet. Certe plerunque transmissio camelo, culex in cribro deprehensus hæsit: hoc est, maximis & perniciosis erroribus præteritis, leuicula quædam annotantes, officio se probe functos crediderunt. Quod vt verum est, ita in neminis dico contumeliam. scio enim non omnium esse idem studium, neque omnes qui interpretandi munus, aut repugandi autores sibi sumunt, tanta sollicitudine eo in opere versandum sibi opinari. Alcibiades Plutarchi nondum est (quod sciam) Latine redditus. Quod enim extat, paraphrasis videtur, si cum sensu autoris congrueret: videturque is interpretes nihil pensi habuisse dum suam (si diis placet) eloquentiam ostentaret. id quod magna cum iniuria Plutarchi fecit, eius verba plerunque peruertendo, & sapissime aliena ineptaque de suo intermiscendo. Nos id præcipuis in locis ostendemus, maleque tractato libro lucem pro virili auxiliumque feremus. Et initio statim Euryfacis mentionem Donatus omisit, non recte. Hunc filium Aiæ Telemachii fuisse, notum est vel ex Sophocle. Alcæonidem vero Dinomacha genitum ne somniauit quidem Plutarchus: hoc dixit, Dinomacham Megacles filiam, Alcæonidarum stirpe procreatam, Alcibiadis matrem fuisse. Verba in Græco sunt planissima: vt quæ monstrorum causa fuerit, ne suspicari quidem possim. Cæterum Alcæonidarum nobilis erat gens Athenis, originem à Nelei posteris trahens, nimirum Alcæone Silli E. Thrasymedis N. qui, quum eum Herculis posterum in Peloponnesum reuersi Messæna & auito regno eiecissent, Athenas profectus, isti profapiae nomen & originem dedit. Autor in Atgolicis Pausanias. Mentio horum haud ignobilis est etiam in Herodotea Terpsichora & Eratone. Meminit huius familiae etiam interpretes Aristophanis, *νεφελεῖα* in Nubes. Quin & apud Plutarchum in Solone Megacles Alcæonis F. & Alcæonidæ, optimatam contra Pisistratum partes fouentes referuntur. Megaclem Andocides *ἐπὶ κατ' Ἀλκιβιάδου*, sicut & patrem Cliniae, Alcibiadem ostracismo iustos solum vertere refert. Demosthenes in oratione aduersus Midiam, paternum Alcibiadis genus ad Alcæonidas maternum ad Hipponicum refert: & de utroque sunt ibi annotata quædam ab Vlpiano. Plutarchus alios sequi auto-

res maluit, atque in primis Ifo cratem. Is enim in oratione *ἀπὲρ λέγει*, palam ita scribit sub persona filii Alcibiadis, ὁ δὲ πατὴρ τοῦ ἀπὲρ μὲν αἰδρωτὶν Εὐρυσακιδῶν, ὄντιν δὲ ἐν γένει ἐξ αἰτῆς τῆς ἐπισημίας ῥέδρον γένουαι, ἀπὲρ γυναικῶν δὲ Ἀλκμαίωνιδῶν. & quæ sequuntur de eius gentis in rempublicam officiis, quæ sunt etiam apud Thucyd. lib. 6. in historia Pisistratidarum. Pro Εὐρυσακιδῶν male ibi legitur *εὐπαπειδῶν*, quod à sciolo suppositum conicio. Sic & in eadem oratione paulo post, Clinias dicitur ad Charoneam occubuisse, quum non *Χαιρανεῖα*, sed *Χορανεῖα* legi debeat, vt ex historia & Plutarchi hoc loco constat, & Platone, qui idem in Alcibiade priore commemorat. Suidas quidem (nescio quibus autoribus fretus) refert, matrem Alcibiadis, Periclis sororem fuisse. quod si verum est, utique veterina fuerit, quum hic Xanthippum patrem habuerit. Autor libelli De excellentibus imperatoribus, qui ab Emilio Probo ad Atticum scriptus fertur, Periclis priuignum Alcibiadem fuisse tradi à quibusdam affirmat. Sed id absurdum videtur. Supra Periclis genus ex Herodo retulimus ita:

Hunc ego Megaclem patrem esse Dinomachæ, omnino persuasum habeo. Si igitur verum est quod Suidas (nescio quem sequutus autorem) tradit, Agarista vel ante pel post Xanthippum Megacli nupta vt fuerit, necesse est. Patrem Alcibiadis Cliniam suo sumptu militasse aduersus Persas, Herodotus ante Plutarchum in Vrania scripserat. Platonis locus est in priore Alcibiade, de eius pædagogico.

191. a. *De venust. Alcib.*] Iulianus l. 1. Cr. Ibid. *Vt Euripides dixit*] Locus non succurrit: si tamen est in iis quæ extant tragædiis. En tibi interpretem, adultam hominis ætatem esse pulcherrimam. scilicet hoc vol. bat Euripides.

Ibid. b. *Aristophanes.*] Versus eius interpr. mutilauit. Locus est ad initium Vespærum. Celin pro ceruicis posui, vt balbutiem exprimerem. sic Theolus est pro Theorus: & Colacis dixerat Alcibiades, quum vellet Coracis: hoc est corui. Nā alluditur hic ad adulatorum qui κόραξ colax, Græcis est, & κόραξ, corax, coruus. quæ affinitas multis diçteris Græcorum in adultores occasionem præbuit.

Ibid. f. *In maledictis Antiphontis relatum est*] λοιδορεῖαι est vocabulum malæ partis. itaque Criminationes malui quam Accusationes veterere. Citatur hic liber etiam apud Ath. li. 12.

hoc modo : Α' πρῶτον ἐν τῷ κειμένῳ Ἀλκιβιάδου λοιδορεῖται. Quo ex loco videti possit oratio fuisse qua ob conuitia sibi facta accusaret Alcib. quo modo sunt orationes κτ' ὅντι πρὸς ἔξουλης, κτ' Κόνωνος αἰτίαι, κατ' Ἀλκιβιάδου λοιποταξίου, pnd Demosth. & Lyfiam. Sed ego Plutarchum sequutus sum. Locus alioquin satis obscurus est, neq; intelligo vt Acciaoli versio quadrare possit. Meam, si quis melius aliquid ostendar, libenter mutabo. In Græco ἡ δὲ πρὸς τὸν ἄνθρωπον ἔστιν ἡ ἀπολογία.

194. b. *Ac Cleanthes, x' φ' ἰαυτῶ, quum sit reciprocum, ad Cleanthem retuli. Donatus ita venit ac si legisset ἰαυτῶ ἰαυτῶ: tamen ἰαυτῶ iterum legitur.*

Ibid. c. *Nam illa quæ à Thucydide refertur, &c.] Locus est lib. 6. ante orationem eius qua bellum Siciliense suscitavit.*

195. a. *Iam pugna in Delo.] De hac in Lyfandro dixi.*

196. a. *Inter oratores disertissimus.] Demosthenem intelligit. Extat locus in ea oratione, vbi Alcibiadem punitum refert, & eius laudes amplificat, vt eo magis inuisam Midia petulantiam red teret.*

Ibid. b. *Te Clinia vero patris.] Græci neque compositi, neq; mendorum vacui apparent. ἀνικα legi pro ἀνικα.*

Ibid. *Hanc eius gloriam fecit munificencia hostium illustriorem.] Xyl. vertit, Hunc splendorem auerunt honores, illi certatim à Græcis Asiaticis habuit. Atque sic in hunc locum scribit: In Græco est ἡ δὲ πολέμων φηλοποιία: idque sequutus est cum Donato Amiotus. Sed πολέμων non video vt locum habere possit, neque enim hi hostes aut inimici Atheniensium vel Alcibiadis eo tempore erant, Ephesii, Chii, Lesbii. Itaque quod non assequebar quid restituendum esset, sensum malui consentaneum vt cunq; reddere.*

Ibid. e. f. *Quadam in Alcibiadem & Phæacem scripta oratio.] Haud satis video quid sibi hæc verba velint, nisi si forte legendum sit ἰαυτῶ Φαίακος, à Phæace: & hoc argumento obtrectandi studium ineptum Phæacis indicare velit Plutarchus. Sed vehementer dubito.*

Ibid. f. *Thucydides.] Lib. 8. vbi eum in Samo occisum scribit.*

197. b. *Quamuis suis sit digna passus moribus.] Hos versus misere confudit Donatus. In Nicia autem de hac re fusius, atque alibi etiam Plutarchus.*

Ibid. e. *Sphacteria.] Insula exigua, Pylo opposita, nonnulli Sphagiam vocant. Historia est apud Thucydidem διεξοδικῶς perscripta lib. 4. apud Plutarchum in Nicia, Diod. lib. 12.*

198. a. *Imperandi & extendendi vobis nullum faciet modum.] ἀποστάντων καὶ βιάζομενος, ἀγρομοσύνη. mendum subest. Quid legerit Donatus, existimare non possum. ego ἀγρομοσύνη arbitror rectum esse, nisi si illud ἀγρομοσύνη absolute positum contendas: quasi diceret, Hoc vestrum propositum impudentia est. Quomodo Diuus apud Terentium loquitur in Andria, 1. 3. fuit olim quidam senex Mercator: nauim id est, fregit apud Andrum insulam. Is obiit mortem: ibi tum hanc eiecitam, Chrysidis Patrem recepisse orbam, paruam: fabula. Nam ad totum commentum illud narrationis Fabula refertur. Sed hoc loco durius cadet: itaq; ἀγρομοσύνη legerem. In versione vt runq; extuli.*

Ibid. c. *Secundum pugnam mille viri Argis &c.] Xyl. vertit, Post eam pugnam principum vr bis. Et annotat, χλιαρχοι. Si recte legitur, belli & exercituum duces, seu tribunos militum significat. haud scio an πλιαρχοι fuerit scriptum. Indicat vtiq; eos qui oligarchiam aff: etabant: vt etiam ὀλιγαρχοι legi possit. Pugnam autem cuius mentio hic fit, apud Mantineam factam, in qua Argiui succubuerunt, describit lib. 5. Thucydides, & lib. 12. Diodorus.*

Ibid. e. *Agrauli.] De Agraulo Stephanus. Mirum quæ monstra hic Acciaolus introduxerit, totum hoc ad Patrenses sua paraphrasi detorqueus.*

199. a. *Aristophanes.] In Ranis est locus, quod dixi Per ambages, καὶ ἰσωνία est in textu: hoc est, Allegoria. Donatus alieno admodum ab hoc loco sensu, suspicionem vertit. Plutarchus in libro De audiendis poetis, docet antiquis εἰρηρεια vocabulo πῆς ἰσωνίας solitam dici. neque ablu dit etymon: quippe quum in eo tropo intelligatur aliud quam dicatur aperte. Quomodo & hic vtitur Plutarchus, allegoriam Aristophanicam adducens, à quo nomine Leonis Alcibiades notatur. Tzetzes quoque Lycophronis interpretes fatetur ἰσωνία cum allegoria idem esse.*

Ibid. b. *Agatharcum pictorem.] Donatus inepte, vt iam falsitatem taceam, conuertit. Causam huius flagitii reddit Vlpianus in orationem Dem. supra citatam: nempe quod is cum pellice Alcibiadis rem habere deprehensus fuisset.*

Ibid. *Quum pinxisset Aristophan Nemeam.] Nemeæ picturam Plinius tribuit Nicia Cr.*

Ibid. d. *Qui prorsus eum inflammavit ard.] Thuc. l. 6. Cr. 200. b. Quum deliberaretur de cop.] Thuc. l. 6. Cr.*

Ibid. d. *De prophanata Cereris & Proserpina sacris.] Xyl. vertit, De prophanata religione deum. Annotatque: Cereris & Proserpina. Est enim legendum, non τῶν θεῶν sed τῶν θεῶν, vt paulo post legitur in formula accusationis.*

201. d. *O signum amabile, Herme, &c.] Xyl. vertit, Charissime Mercuri. Et annotat: Erant enim herme isti, statuae Mercurii. Versus in Græco non sunt distincti: sed sunt senarii Iambici, & facile est eos ratione scansionis diuidere. hæc autem, εὐλαχόμα, respondentur à Mercurio.*

Ibid. e. *Androcides.] Æwyl. Probus Androcydem vocat. Cr.*

202. b. *Triremem Salaminiam.] τῶν Σαλαμίνιας. Donatus, vt videtur, quid rei Salaminia esset non intellexit: alias non ita vertisset, Quosdam elegit qui Salaminiam ad Alcibiadem mitterent. Fuit autem Salaminia triremis, nauis Atheniensium publica, (sicut & Paralus, de qua in vita Lyfandri annotatum) publicoque negotio, præsertim reos peregre agentes ad iudicium euocandi, destinata. Itaque & Thucydides lib. 6. & Diodorus lib. 13. idem hac ipsa de re quod Plutarchus, scribunt: nempe missam τῶν Σαλαμίνιας nauem qua ad iudicium adueheretur. estq; elegans Critolai prouerbium hac de nauis apud Plutarchum in Pericle, quod vsibus eam certis destinatum fuisse ostendat. Meminit & Suidas.*

203. d. *Non iste Achilles filius.] Duobus vtitur prouerbis, diuersitatem inter id quod simulabat, & id quod erat Alcibiades expressurus. Horum posterius recte Donatus ad Helenam retulit: quam Electra apud Euripidem (Oreste) in lugenda matre comis & formæ parcentem, redire ad antiquum ingenium iisdem verbis dicit. Prius est sumptum de verticulo qui tacito autoris nomine refertur à Plutarcho in libello De amici & adulatoris discrimine, Οὐ πᾶς Ἀχιλλεύς, ἀλλ' ὀκνήσας αὐτῆς ἔσσι, Es ipse Achilles, non Achilles filius. Quo versu quomodo scite vti possimus veluti prouerbio, hic locus demonstrat.*

204. e. *Hæc quum cerneret Alcibiades.] De reconciliatione Alcibiadis cum Atheniensibus, Thuc. lib. 8. Cr.*

205. a. *Clam id classis hostium præfecto Astyocho significauit.] Lacedæmoniorum, vt euident est ex octauo Thucydides. Nam Donatus eum à Tisapherne classi eius præfectum falso dixit. Paulo ante, Vnus è ducibus nomine Phrynicus: adde gentile nomen Diradiotes, ὁ Διεραδιώτης. Id nescio quomodo me fugerat vocabulum: neque dissimulo, mendii mihi id esse suspectum. Atheniensem quidem fuisse Phrynicum liquet. Diradiam tribum vel curiam (nam istæ solebant nominari, vt Demosthenes Pæanæus, Agnon Alimusius, &c.) nullam noui. Diradiotes Apollo Argis cultus in Dirade, (Διεραῖ, lugum montis significat) de quo in Argolicis Pausanias, nihil huc facit. ἐπιπύον ergo mihi.*

Ibid. c. *Vnus excubitorum.] ἑνὸς τῶν περιπόλων. Seruum vertit Donatus, sed inepte. περιπολος hoc loco, vt & apud Thucydidem in hac ipsa historia, & alias, φύλακα, & aliquando ὑπηπητῶ, Excubitorem, Vigilem, Exploratorem significat. testis Suidas, qui & versum Aristophanis ex Auibus citat, & verba Scholiastæ ponit, iisque Thucyd. testimonium addit. Hinc apud eum loco dicto περιπολαρχος est, Vigiliatum præfectus.*

Ibid. d. *Et rerum sunt potiti illi qui quinque millia dicebantur.] πεντακισχίλιοι. Omisit hoc copiosissimus paraphrastes noster: & Diodorus quoque horum nullo apice meminit. Diligenter totam hanc reipublicæ mutationem descripsit Thucydides. Nostri autem vocabuli Quinquemilliumuirii durtiem & nouitatem, necessitas (puto) excusauerit.*

209. b. *Alcibiades iam visere cupiens penates.] De Alcibiadis honorifico in patriam reditu, Iustinus lib. 5. Cr.*

Ibid. c. *Statis, xystide.] Xyl. vertit, Tragico vestitu & corburnis. Annotatque: Multa Donati errata omisi, neque enim, vel debent vel possunt commemorari omnia. Hoc loco micifce ense, hastam, & atma histrioni aptauit. boni clitellas. nimirum enim τὰς & ἔξοιδας intellexit ἔξοιδον quidem contum seu hastam nouimus: sed ἔξοιδος, vestis genus est, tragica etiam, vti Suidas & alii annotauerunt. Interpres Aristophanis in Nebulas prope iuitium, in versum, αἰ, ἀπὸ Μεγακλῆος ἔξοιδῶν ἔχων, annotauit, ἔξοιδος esse purpuratam vestem, vel (vt alii velint) κροκίον ἱμάτιον, qua in pompa vtentur athletæ vel morum rectores: atque etiam ea qua tragici reges. Alioqui vestem etiam muliebrem significat. Theocritus Pharmaceutria, Καμφισυλαμίνος*

παν ζυσι δα παρ Κλεαρσιου. Vide ibi Scholia, si lubet, πιν cothur- rum verti, nescio an recte: sed tamen quid aliud sit, nescio, ε-αζφ 10. υδωμος est, qualis in certamine cuiuscunque generis habetur.

210. b. Plynteria] Minerua sacra esse dixit: quod ita Plu- tarchum inuenerit, πιν δειν dicentem κατ' ελογω. Vari- nus quidem annotauit, in Aglauri Cecrope natae honorem ea peracta, citato ad id Lycurgo in oratione de sacerdotio: & est idem apud Helychium. Sed Xenophon, longe fide di-

gniffimus autor, palam ad Mineruam refert.

213. b. Ei imago secundum quietem] De Alcibiadis somnio ante necem, Val. Max. l. 1. c. 5. Cr.

Ibid. c. Sustulit Timandra cadaver] Vide Amil. Probum. Cr.

Ibid. d. Hyccaris Sicilia] Υπερπον scribendum est, non Γκα- ρον. quod non Geographi modo demonstrant, sed & infra sic in Nicia legitur, & apud Athenaeum lib. 13. Paraphraustes hoc omisit: retinuit mendum Amiotus.

IN PLVT. C. MARCIVM CORIOLANVM

Annotationes Guil. Xylandri & Herm. Crusieri, interpretum.

Qua aetate vixerit Coriolanus, neque ignotum est, & a nobis a Themistoclis vitam annotatum. Caterum Co- riolano Marcii nomen, (de qua familia etiam in Numa di- ctum est.) Cui prænomen fuisse, satis & ex Plutarcho & ex Dionysio, qui lib. 6. sub finem, & deinde crebro, Γαίου Μάρ- κιον dicit, & ex Liuii emendatis codicibus constat. Nam error quasi inueteratus, & plurimorum librorum est communis, etiam Valeri, Eutropii, libri De viris illustribus, Gellii, alio- rum. Quod autem verti Ancus Marcium filia Numa natus: id in Græco est vitiose, ἄνκων Μάρκων τῷ Γαίῳ ὄνομα θυροπειδοῖς, καὶ κατ' ἑτυμολογίαν, & c. En tibi Guatinum: Ex quibus etiam Marcus Caius nomine nepos extitit, qui post Tullum regnavit Hostilium. Iam quis non stomachetur quum annotatorum illorum & e- mendatorum (hoc enim nominis sibi sumunt) cum inscitiam tum oscitantiam deprehendat? Est enim hoc loco a nescio quo annotatum in margine, Marcium istum Caium Guarini apud Liuium esse Cn. Marcium. Hoc erat palmarium reperire: nimirum aliquis apud Liuium rex Romanorum, Tulli suc- cessor, Cn. Martius legitur. Annotare hoc vitium est vt impu- dentiam nimis impunem multorum in postorum notare, qui emendatos a se & illustratos libros crebro edunt atque dedicant: est enim iis sumorum venditoribus emendare, pro Caio Cneum reponere: pro Cælii sossis, nescio quas Clui- lias, & alibi notam interrogationis aut maiusculam literam signate: illustrare, quam aliquid omnibus in promptu situm, marginali haurit. Verbi causa, idem esse apud Gellium, aut Va- lerium, vel aliter ibi legi, & similia: quæ & raro & inepte ple- runque, aliquando falso indicant. Quod si isti, quicumq; tan- dem fuit, correctori in mentem venisset, apud Liuium qua- rere (tamen si id pueri sciunt qui nondum are lauantur) quid- nam post Tullum Hostilium rex Romanorum fuisset, non Ancum modo Marcium inuenisset, sed & rationem locum hunc deprauatum restituendū. Verba sunt Liuii: Ancū Mar- cū regem populū creauit, partes fuere autores. Numa Pompili regis nepos filia ortus Ancus Marcus erat, & c. I- dem est apud Dionysium lib. 3. vbi Ancū huius μητροπιτωρ, A- uus maternus, Numa Pompilius fuisse dicitur traditur: nisi quod ibi noto & frequenti librarii lapsu Μάρκος passim pro Μάρκιος legitur, quod ita placuit isti correctori, vt hunc librum M. Coriolani titulo insignire: corrupto & prænominis & no- mine. Ergo apud Plutarchum hic pro Γαίου ὄνομα restituendum est, ἄγκων ὄνομα: & leuissima ac prope nulla mutacione con- stabit. u. pro Τυλλίων, Τύλλον scribere.

214. c. In conspectu dictatoris] Is fuit A. Posthumius Albus. Res geita ad Regillum Lacum, V. C. cclviii. Liuii libro 2. Dionysius initio sexti.

Ibid. Qui glandiuori sunt ab oraculo appellati] Oraculum est passim apud autores citatum, & extat apud Herodotum li- bro 1. Pythiæ adscriptum: Ἀρκάδιον μὲν αἰτῆς, μέγα μὲν αἰτῆς, οὐ τι δώδω. Πολλοὶ δὲ Ἀρκάδιον βαλεῖαν φέρουσι ἀνδρες ἔχουσιν, & c. Polcis me Ar- cadiam? nimium petis, haud tibi dono: Glandiuori Arcadiæ multi diuione fruuntur, & c. Porro autem, Aborigines, a qui- bus orti & aucti sunt Romani, ex Arcadia in Italiam venisse, Dionysius lib. 1. Antiquitatum Romanarum demonstrat: vt eum honorem quasi autoribus sui generis habuisse Romani videri possint. De corona autem querna legatur caput quartum lib. 16. Historiæ naturalis Plinii. Quod autem mulum a quercu suppeditatur, ratione mellis intelligitur. Est enim no- tum, apes frequenter mellificium in quercubus exercere. De quercu præstantia & Liu. lib. 8. Dec. 1.

215. c. Volumina non satiabatur] Contra Liuius, Volum- niam, uxorem Coriolani, matrem, Veroriam appellat, atque itidem Dionysius lib. 8. Noster uxorem Vergiliam nuncupat.

Xyl. De Coriolani insigni in matrem pietate, Val. Max. lib. 3. ca. 2. Cr.

Ibid. d. M. Valerius] Μάρκιον male, pro Μάρκων, aut Μάριον. Nam Dionysius lib. 6. Manium dicit, apud alios Marcus, nimirum mendose legitur. De hoc infra in Pompeio fit mentio.

216. b. Princeps legationis fuit] Liuius Dec. 1. l. 2. Cr. Ibid. c. Junium Brutum & Sicinnum Vell.] Liuius habet C. Licinium & L. Albinum: ni mendosus sit locus. Cr.

218. a. Eum insigni tulit laud.] De honoribus Marcio ha- bitis Valer. Max. lib. 4. c. 3.

Ibid. T. Larcium] Μάρκιον in Græco legitur, pro Λάρκιον: quod & Guatinus sensit. Est autem circa hæc tempora Lar- ciorum nobilis mentio, & Marcium oscitans scriptor hic in- culcauit iterum.

Ibid. c. Alteri Battorum] Cætera cognomina fere Pro- lemæorum, reliquorumque Alexandri successorum fuerunt, & notiora sunt quam vt annotare multa oporteat. Ptolemæi fuerunt, Soter, Physcon, Evergetes, Philadelphus, Seleucus, Callinicus, ζευπὸς. Græcis est ἰκαμ. πολύρρη. Antiochi cogno- men fuit, (sicut & alia ex his Antiochi & Demetrii tulerunt) teste Appiano, siue Syriaci. & Iustinus lib. 36. à magnitudi- ne nasi ductum ait. Porro autem Ptolemæum Lathyrum, quem noster dicit, eum (nisi fallor) alii autores, atque etiam Plinius lib. 6. cap. 30. Lathyrum vocant: Strabo libro vltimo Λάθουρον, Lathurum: si quidem recte legitur. Est alias legu- minis genus Λάθουρος, cuius & Plutarcho meminit Quæstio- num Romanarum 95. & Eustathius in vlliadis. Caterum haud scio an Plutarcho Λάμουρος scripserit. Λάθουρος enim non à conuitio, sed nauo forte corporis nomen, aut crebra vsur- patione certi cibi, vel eius leguminis colendi studio, vt Cice- ronis quidam volunt. Itaque nolui mutare. De Antigono Dofone, vide in Emilio Paulo. Caterum de Barto Cyrenes conditore, eiusque successoribus, qui legere volunt, inter- pretem Pindari sumant, in quarta oda Pythiorum exordio. Videndus & in M. Ipomena Herodotus, & in 13. Iustinus. Quod ad Syllam attinet, quod à vitio corporis cognomen- tum esse tractum affirmat, id in vita Syllæ ab initio statim ex- plicat: nempe ob horrendum quasi ruborem albedini faciei eius admixtum, hoc cognominis ei factum. Vnde quidam Atheniensium subsannatorum dixerit in eum, Syllam esse morum farina conspersum. Itaque minime assentior do- ctissimo & rerum Romanarum peritissimo homini Sigonio, qui mendum hoc loco esse putat, & σίλους pro σίλας substi- tuendos. Nam & constat sibi Plutarcho, idem etiam ini- tio Marci referens de Syllæ: & Macrobius ne ipse quidem Sigonius ei contulerit. Macrobius libro 1. Saturnaliorum capit. 17. in hanc sententiam scribit: Cornelium Rufinum decemuirum bello Annibalico inspectis libris Sibyllinis, primo Sibyllam, post Syllam cognominatum: idque cog- nomen in eius posteritate retentum fuisse. Primum quis credat Macrobio, autorem non nominanti, potius quam Plutarcho? Deinde Liuius eandem historiam describens libro 25. iam tum Syllam prætorem nominat; haud (o- pinor) præteritum nouitatem cognomenti, si tum aut ea de causa extitisset, quum quidem libri Sibyllini sint à de- cemuiris inspecti, vel (ipso Macrobio teste) Sulla Marcii vatis carmina habuerit. Denique Quintilianus etiam Plu- tarcho ad stipulatur, vtique fide quam Macrobius dignior, libro 1. capit. 7. Itaque Macrobius sua cum opinione missum facio, neque iam disputo vt rectius senserit. In loco quidem Plutarchi, cuius ipse autor lectionem